

KRETA CIRKLO

CERCLE DE GUIX CIRCULO DE TIZA

Nº13 estiu 2024

• **Editorial:**

Negres tempestes agiten els aires pg. 3

• **Estat Espanyol:**

La convocatòria electoral catalana del 12 de maig, un atzucac pg. 6

Balanç dels resultats de les eleccions catalanes pg.8

Primer de Maig pg. 11

No a l'ERO ni a l'ERTO en Ford València pg. 13

Condemna a les sis sindicalistes de La Suïza pg.14

• **Internacional:**

El que volen els comunistes internacionalistes pg. 15

Per la solidaritat de classe en defensa dels nostres germans palestins! pg. 19

Contra el Pacte Europeu sobre migració i asil pg. 21

• **Història:**

Preàmbul de la primera constitució soviètica de 1918: Declaració dels drets del poble treballador i explotat (V.I. Lenin) pg. 23

Internaciema Kolektivista Cirklo

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'òrgan d'expressió
d'Internaciema Kolektivista Cirklo
www.ikcirklo.org
ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo
és membre del
Collectiu Revolució Permanent
www.revolucionpermanente.com

Editorial

Negres tempestes agiten els aires...

1 de juliol de 2024

Una guerra a Europa més enllà d'Ucraïna ja no és una "fantasia", ha sostingut aquest dimarts Josep Borrell, Alt Representant de la Unió per a Política Exterior i de Seguretat, durant un discurs en un esdeveniment de la Nova Economia Fòrum celebrat a Brusselles. (El Confidencial, 9 d'abril de 2024)

La situació mundial actual continua marcada per la guerra econòmica cada vegada més oberta entre els EUA i la Xina i per la consolidació de dos grans blocs econòmics-militars al voltant de cadascuna de les dues potències imperialistes. La competència pel repartiment capitalista del món ha situat la major part dels països del continent europeu del costat nord-americà, malgrat que en nombroses ocasions els seus interessos no coincideixen o inclús són contradictoris amb els dels EUA. L'assumpció de les sancions contra l'energia russa o, més recentment, el proteccionisme contra els cotxes elèctrics xinesos, en són una bona mostra de la subordinació acceptada pels països de la Unió Europea. Subordinació, que militarment, es manifesta en un reforçament històric de l'OTAN i la multiplicació de la despesa armamentística exigida pels EUA als països adherits.

El desenvolupament d'aquests conflictes interimperialistes amenaça el desfermament de guerres de gran amplitud, centrant-se els focus de tensió en Àsia i Europa.

En Àsia, a l'Orient Mitjà, la guerra israeliana a Gaza, Cisjordània – amb el suport incondicional dels EUA – amenaça en estendre's al Líban, Iran i Síria. I en el mar de la Xina es multipliquen les provocacions militars entre la Xina i el grup d'aliats dels EUA, l'anomenada AUKUS (Australia, Regne Unit i EUA) més Taiwan, Filipines i el Japó.

Al cor mateix d'Europa, la guerra de Rússia contra Ucraïna està devastant aquest país i alhora serveix d'excusa per a la depredació econòmica colonialista per part dels països de l'OTAN:

A Ucraïna, Rússia està lliurant una guerra d'invasió imperialista. Però encara no és una

guerra interimperialista. Els imperialismes occidentals subministren armes a Ucraïna, però, de moment, van amb compte de no intervindre directament contra l'imperialisme rus. Donen suport a Ucraïna com la corda al penjat, mentre, amb l'ajuda del govern de Zelensky, s'apoderen de les millors terres, fan grans negocis amb les privatitzacions, monopolitzen el seu comerç exterior de cereals i organitzen conferències internacionals per a repartir-se els negocis de la futura "reconstrucció". (El que volen els comunistes internacionalistes, CoReP, 1 de maig de 2024)

Tot plegat configura una situació de tensions entre els blocs que actuen com a activadors econòmics de tota la indústria d'armament, reforçant el poder dels estaments militars, la militarització de la societat i les tendències propiciatòries de governs autoritaris.

D'aquesta manera, cada dia, la retòrica bèl·lica dels representants del capital és torna més agressiva, i va acompanyada de la preparació organitzativa i psicològica de la població (almenys de l'europea) per a una possible guerra:

«Pot ser que l'amenaça de guerra no sigui imminent, però no és impossible. No cal exagerar els riscos de guerra, però cal preparar-se per a ells. I això comença per la urgent necessitat de reconstruir, reposar i modernitzar les forces armades dels Estats membres». (Ürsula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea, 28 de febrer de 2024).

Ursula von der Leyen ja ha encarregat formalment a l'expresident finlandés Sauli Niinistö que redacte un informe sobre la preparació, dispo-

sició i eines de defensa civil dels europeus. I ho ha triat perquè creu que «hi ha molt a aprendre d'un poble que viu molt prop d'un veí tan impre-dictible i agressiu». (ABC, 22 de març de 2024)

«L'OTAN està en converses per treure les armes nuclears del seu emmagatzematge i posar-les en espera davant d'una amenaça creixent de Rússia i la Xina», va dir dilluns el cap de l'aliança, Jens Stoltenberg. (Telegraph, 16 de juny de 2024)

El govern espanyol dona suport a l'escalada militar de l'OTAN

En tots els països s'escatima cada euro dedicat a l'ensenyament i la sanitat públiques o a les pensions. Però no hi ha cap problema, ni tan sols a l'Estat Espanyol, amb el govern socialdemòcrata de Pedro Sánchez, per a multiplicar la despesa militar:

*[Després d'incrementar el pressupost del Ministeri de Defensa més del **25% en un any**] «Espanya ja sobrepassarà en 2023 l'objectiu de despesa de l'OTAN, dedicant el 2,17% del seu PIB a despeses de caràcter militar» afirma el Centre Delàs en un informe publicat aquest dimarts. **D'acord amb aquest càlcul, de les inversions de l'Estat central, «de cada 10 euros que invertisca l'Estat en 2023, tres seran per a armaments».*** (Público, 11 d'octubre de 2022)

L'entusiasme bèl·lic pro-OTAN del govern espanyol ha donat lloc, a més, a l'entrega del port de Maó com a tercera base naval a lliure disposició dels «aliats», sumant-se a la de Rota en Cádiz i la de Cartagena. I això ho fa el mateix executiu que, entre sospirs, lamenta el genocidi en Palestina, però es nega a bloquejar tota col·laboració militar directa o indirecta amb l'estat d'Israel.

El substrat del creixement dels partits neofeixistes és l'absència d'alternativa

Per tot arreu, la qualitat de vida de les masses treballadores no deixa d'empitjorar. L'augment del preu dels aliments, els treballs precaris i la degradació constant dels serveis públics són generals per tot el planeta. L'amuntegament en habitatges compartits i la inseguretat alimentària ja són habituals entre les capes més

pobres dels treballadors dels països més «rics». Cada nova generació de joves té perspectives de vida més fosques i insegures que els seus pares. En un nombre creixent de països l'única possibilitat d'assolir un mínim de futur és l'emigració, malgrat els perills del camí i la seguretat de persecució i sobreexplotació a l'arribada.

Durant gairebé un segle els vells partits i sindicats de la classe obrera, que haurien degut organitzar-la per a lluitar contra tot això, han estat absorbits per la societat capitalista i col·laboren activament en el manteniment de l'ordre burgès.

Aquestes organitzacions han canviat inclús el llenguatge, per a dissipar la consciència de classe de les masses a qui es dirigeixen i amagar la seua autèntica funció política. Ara ja no parlen de classe obrera sinó de «ciutadania». No hi ha burgesia o capitalistes, sinó «casta» i «rics». Han substituït la defensa dels interessos de les masses treballadores pel «progressisme». Les conquestes socials, adquirides a base de grans lluites proletàries – com ara la Seguretat Social – són anomenades «estats de benestar» caiguts del cel. Els partits ja no són burgesos, obrers o petit-burgesos, són de «dretes» o d'«esquerres». La lluita de classes contra el capital la fan desaparèixer darrere d'un vel semi-religiós de «cerca de la justícia social des de les institucions»...

Les noves organitzacions més *radicals* tipus Podemos, Bildu, Bloco de Esquerda, Syriza, Die Linke, La France insoumise, que van apareixer - i creixent i davallant en funció del grau de distanciament de les masses respecte al vells socialdemòcrates i estalinistes - participen de la mateixa política de confusió interclassista general i, quan governen, són indistingibles dels reformistes de les primeres fornades. Després de Podemos, la fracassada Sumar de Yolanda Díaz, inseparable del govern de Pedro Sánchez, és tot un exemple accelerat d'aquest tipus de procés cap a cap lloc diferent d'allò de sempre. També ho és la CUP, ja molt marginal, encaminada a una «refundació» que bàsicament consisteix a centrar-se per participar en tota mena «d'espais institucionals» amb els seus socis burgesos del procés.

La combinació de les condicions materials en continu deteriorament, el sentiment de frustració respecte a la utilitat de les organitzacions obreres i del parlamentarisme burgès per a millorar la situació, i la debilitat de la consciència de classe, són el brou de cultiu perfecte per

a l'arrelament de les ideologies feixistes, especialment entre la joventut. Quan la classe obrera no té una organització de masses capaç de dirigir l'acció dels treballadors contra l'origen dels mals, contra el mode de producció capitalista, per acabar definitivament amb ell, hi ha lloc per als salvadors de la pàtria. Totes les classes solidificades gràcies a *l'amor a Déu* (el vertader), al *treball dur* (per a fer gros el capital) i a l'odi per bocs expiatoris, com ara els migrants pobres, els *rojos*, o les minories nacionals, racials o sexuals. És un somni il·lusori i ultrareaccionari que pot utilitzar amb molta habilitat l'emotivitat de la petita burgesia, però també de les capes de treballadors més desclassades i, sobretot, dels joves de totes les classes que no veuen cap altra eixida al femer immund i car que és la política burgesa «normal».

Els resultats de les recents eleccions europees mostren aquesta derivació creixent cap al vot neofeixista en la major part dels països. En Àustria, Bèlgica, França, Itàlia i Hongria han sigut les forces més votades. Però en Alemanya, Polònia i Romania han quedat com a segona força parlamentària. A l'Estat Espanyol, entre les dues candidatures de VOX i SALF sumen ja el 14,21%, dos punts més que el resultat de VOX en les generals de 2023, però 8 punts per damunt del obtingut en les europees de 2019. La tendència és mundial: Trump en EUA, Milei en Argentina, Bolsonaro en Brasil, Modi en la Índia, Netanyahu i els seus socis en Israel...

En realitat, el militarisme i l'onada política ultra-reaccionària es complementen i retroalimenten. Són dos elements del posicionament de totes les burgesies davant l'agreujament de les contradiccions interimperialistes mundials i de l'empobriment creixent de la major part de la població. De fet, l'acceptació social del militarisme necessita d'aquests partits, que sempre tenen les arrels més profundes en els exèrcits, el cossos policials i la seguretat privada. Que sempre parteixen d'ideologies xovinistes «imperials» (la *santa Pàtria* a la que defensar contra els enemics interns i externs, que la *trenquen i devoren*). Que defenen el reforçament del control policial de la societat, la reducció al màxim de les llibertats democràtiques, la submissió religiosa i l'ensenyament de la disciplina militar des de l'escola primària (com amenaça en implantar ja Díaz Ayuso a Madrid).

Quina alternativa?

Els temps actuals són complexos. Les burgesies preparen els governs i les poblacions per a l'eventualitat de la guerra. Es troben a l'ofensiva contra les classes treballadores sobre les quals carreguen i carregaran totes les despeses militars i els patiments del conflicte bèl·lic, allà on esclate.

Els vells i nous partits reformistes, com les burocràcies sindicals, col·laboraran -com sempre- amb el poder. Una i altra vegada treballaran -com sempre- per la conciliació de classes, per les aliances amb tal o tal altra fracció de la burgesia «més democràtica» o «menys agressiva». Proposaran limitar la lluita proletària a objectius simplement «antifeixistes» per no posar en perill l'estructura bàsica de l'estat capitalista. Però la lluita de classes no és unilateral, sinó dialèctica. La

classe obrera existeix i, malgrat tota l'actual confusió i l'acció dels agents del capital en les seues files, lluita i lluitarà per defensar-se contra la barbàrie a la qual condueix la dominació del capital. Es tracta d'un combat històric contra un enemic molt poderós i organitzat en l'àmbit internacional. Només serà possible la victòria definitiva si els militants més conscients del proletariat aconseguim construir l'instrument necessari amb els objectius clars: **un partit amb programa d'independència de classe per la revolució socialista**, formant part d'**una nova internacional revolucionària**. Posem-nos a la faena!

La convocatòria electoral catalana del 12 de maig, un atzucac

No hi ha cap candidatura que represente els interessos reals de la classe obrera ni que defensi de veritat el dret d'autodeterminació de Catalunya

IKC 10 de maig de 2024

La nova convocatòria electoral autonòmica catalana es planteja en mig d'un ambient polític insubstancial, vist tant des de la perspectiva dels interessos de la classe obrera com des de la defensa del dret d'autodeterminació de Catalunya.

Les candidatures burgeses catalanes i espanyoles

Les candidatures dels partits tradicionals de la burgesia catalana (Cat-junts-Carles Puigdemont i ERC) són el resultat natural de la gran estafa del procés. Després de proclamar, el 10 d'octubre de 2017, l'efímera *República Catalana independent i sobirana* de mig minut, i d'abandonar a la repressió de l'Estat Espanyol les masses mobilitzades, aquests partits són i fan el que sempre han sigut i fet: agències orgàniques de la burgesia i petita burgesia local desitjoses d'obtenir millors condicions per a la gestió dels seus assumptes comuns, acoblats a una administració autonòmica que forma part inseparable del estat monàrquic espanyol.

Ara, per a completar el panorama independentista burgès, es desenvolupa Aliança Catalana, l'ala fascistoide del nacionalisme català, directament en competència amb VOX en el seu odi de classe contra les organitzacions obreres, els treballadors migrants i les minories racials. Dues cares de la mateixa moneda ultrareaccionària en creixement per tota Europa i arreu.

Per la part dels partits burgesos nacionalistes espanyols, el binomi PP-VOX sembla que mantindrà la seua

escassa quota electoral, demostrant una vegada més que la burgesia espanyola és totalment incapaç de centralitzar-se en un partit, com voldria ser el postfranquista PP, que domine políticament en tots els territoris de l'Estat.

Les candidatures catalanes i espanyoles que diuen defensar els interessos dels treballadors

La CUP no ha volgut mai fer el balanç del seu vergonyós paper de floró roig de la burgesia durant tot el procés. No pot, perquè, per a fer-ho, hauria de renunciar a la seua «estratègia d'unitat popular» interclassista per a assolir la «independència». Hauria de reconèixer que no seran Junts ni ERC els partits que dirigiran el combat per realitzar el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Com a resultat del seu sotmetiment a la direcció burgesa i fraudulenta del procés, la CUP ha desmoralitzat els seus propis militants i es dessagna com a organització fins a reduir les seues expectatives electorals inclús per sota de Comuns-Sumar. Només Aliança Catalana està previst que traga menys vots que la CUP!

Comuns-Sumar també ha mostrat amb molta claredat que totes les seues promeses d'assaltar els cels consisteixen a ser la cinquena roda de la política socialdemòcrata del PSOE, amb matisos queers. La seua crisi forma part de la crisi general de Podemos i alimenta l'increment de vots del PSC-PSOE.

Aquestes són finalment les raons per les que el PSC-

PSOE és el partit que sembla que guanyarà les eleccions. Però d'ell la classe obrera no pot esperar res més que el que fa el PSOE en el govern espanyol: Respecte a totes les disposicions reaccionàries importants dels governs anteriors, a les privatitzacions en l'ensenyament i sanitat, als interessos dels grans tenedors d'habitatge, reforçament de les forces de seguretat, sotmetiment al militarisme imperialista de l'OTAN... Tot regat amb una lleugera anestèsia de miquetes socials i un amortiment de les manifestacions més obertes de l'opressió i repressió nacional contra Catalunya.

definitiva els problemes que ens colpegen.

A més a més, les eleccions parlamentàries són un terreny molt deformat de la lluita de classes i especialment desfavorable per als treballadors. A les eleccions simplement ens deixen triar qui gestionarà l'estat burgès que organitza la nostra opressió i garanteix la dominació dels capitalistes sobre tota la societat. Les grans batalles de classe mai s'han guanyat votant, sinó al carrer i amb organització.

Per tot això, amb consciència que res es resol amb unes eleccions i de què les nostres reivindicacions han de ser defensades amb les nostres pròpies mans, cal votar

La classe obrera sense autèntica representació política per defensar els seus interessos

Les condicions de vida de la classe treballadora han empitjorat substancialment les darreres dècades. L'atur crònic, la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris, l'amenaça permanent contra les pensions, la precarització generalitzada del treball, l'habitatge digne a preus impossibles, els desnonaments, la sobreexplotació i persecució dels migrants, la pobresa creixent, són el nostre pa de cada dia. Cap partit, cap candidatura té un programa per a resoldre de manera

contra la burgesia al partit que es considere més útil per a concentrar la força de la nostra classe en aquest terreny i ocasió.

Però el que és autènticament urgent és posar-se a construir l'instrument necessari per al nostre alliberament definitiu: un partit obrer revolucionari l'objectiu del qual siga acabar amb el capitalisme i construir una nova societat gestionada democràticament pels consells de treballadors i treballadores, on desapareguen totes les classes, tota explotació i opressió.

Balanç dels resultats de les eleccions catalanes

14 de maig de 2024

1 – Introducció

Participació: 57,94 % - Abstenció 42,06 %

La participació ha estat la quarta més baixa de la història postfranquista, supera una mica la del 2021 en plena pandèmia. En el moment àlgid del procés independentista, en 2017, la participació va ser 21 punts superior, atenyent el 79,09 % . I en les generals de 2023 va ser del 65,4 %, encara que molt més baixa que la mitjana en tot l'Estat Espanyol. A més, hi hagué un 1,96% de vot en blanc i nul, més del doble que en eleccions anteriors.

Respecte a 2017, el gruix de l'abstenció es centra tant en el vot burgès independentista com en l' espanyolista. Ambdós fronts han perdut prop de 700.000 vots entre 2017 i 2024.

2.- Vot socialdemòcrata (PSC+Comuns+CUP): 37,6 % i 1.182.604 vots (en 2021, 36,6 % y 1.036.571 vots; en 2017, 25,7% y 1.128.265 vots). Té una tendència creixent en percentatge, amb un nombre absolut de vots aproximadament constant. Globalment, el vot als partits que es reclamen del socialisme no manifesta el rebuig de l'abstenció, però ara es concentra en el PSC i deixa en profunda crisi les organitzacions a la seua esquerra.

3 - Vot burgès independentista (ERC-Junts-AC): 38,7%, quasi 700.000 vots menys que en 2017, però pràcticament els mateixos que en 2021, amb una novetat: la filofeixista AC furta 118.302 vots i el 3,8% als partits tradicionals ERC i Junts.

Hi ha una important fuga de vots des d' ERC (actualment en el govern i molt contemporitzador amb el govern de

Sánchez) cap a Junts-Puigdemont, percebuts com més radicalment independentistes. Això sens dubte canviarà quan l'amnistia permeta el retorn dels exiliats i la normalització de les relacions polítiques burgeses Catalunya-Espanya.

La filofeixista AC podria ser una amenaça per a tot el bloc tradicional en el futur, com a vehicle d'un creixent nacionalisme xenòfob, especialment a la Catalunya interior.

Com déiem en la declaració prèvia a les eleccions, la gran pèrdua de vots i pes del bloc independentista és:

"..el resultat natural de la gran enganyifa del procés. Després de proclamar, el 10 d'octubre de 2017, l'efímera República Catalana independent i sobirana de mig minut, i d'abandonar a la repressió de l'Estat Espanyol les masses mobilitzades, aquests partits són i fan el que sempre han sigut i fet: agències orgàniques de la burgesia i petita burgesia local desitjoses d'obtenir millors condicions per a la gestió dels seus assumptes comuns, acoblats a una administració autonòmica que forma part inseparable de l'estat monàrquic espanyol."
(IKC, 10 de maig de 2024)

4 - Vot CUP (independentisme que s'autodefineix com a "anticapitalista" però sempre facilitador de les maniobres i governs ERC-Junts): 4,1%, 127.850 vots, només dos terços dels quals va obtenir en 2017 y 61.000 vots menys que en 2021.

En total, el vot independentista suma el 42,8 % dels

emesos i queda també en minoria dins del parlament. En 2021 el vot total estrictament independentista va ser del 50,75 % i en 2017 el 47,5%.

“La CUP mai no ha volgut fer el balanç del seu vergonyós paper de floró roig de la burgesia durant tot el procés. No pot, perquè, per això, hauria de renunciar a la seua «estratègia d’unitat popular» interclassista per a atènyer la «independència». Hauria de reconèixer que no seràn Junts ni ERC els partits que dirigiran el combat per a realitzar el dret a l’autodeterminació de Catalunya. Com a resultat de la

seua submissió a la direcció burgesa i fraudulenta del procés, la CUP ha desmoralitzat els seus propis militants i es dessagna com a organització” (IKC, 10 de maig de 2024)

5 - El vot burgés espanyolista. Es confirma la desaparició de facto de Ciutadans, que en el 2017 arribà a ser el partit més votat. PP-VOX, centrats en llur ferotge campanya contra la llei d’amnistia per als militants independentistes, sumen quasi el 20 % dels vots, deu punts per sota de l’aconseguit pel “trifachito” (PP-Ciudadanos-VOX) en 2017, però tres punts per damunt de la darrera convocatòria.

Comparativa eleccions autonòmiques a Catalunya 2024-2017

				Autonòmiques 2024			Autonòmiques 2021			Autonòmiques 2017			
	2024 % de vots	Diferència vots 2024-2021	Diferència vots 2024-2017	Total	Participació		Participació		Participació		79,09 %		
					Escons	Nº vots	57,94 %	Escons	Nº vots	53,55 %	Escons	Nº vots	% vots
					135	3.148.378	99,5 %	135	2.874.610	100 %	135	4.392.891	100 %
PSC-PSOE	27,7	220.101	266.300	PSC-PSOE	42	872.959	27,7	33	652.858	23,02	17	606.659	13,86
COMUNS	5,8	-12.831	-144.565	COMUNS	6	181.795	5,8	8	194.626	6,86	8	326.360	7,46
PSC-PSOE + Podemos-Comuns+ CUP	37,6	146.033	54.339	PSC-PSOE + Podemos-Comuns+ CUP	52	1.182.604	37,6	50	1.036.571	36,56	29	1.128.265	25,78
Total Independentistes	42,8	-89.572	-731.157	CUP	4	127.850	4,1	9	189.087	6,68	4	195.246	4,46
				ERC	20	427.135	13,6	33	603.607	21,31	32	935.861	21,38
				Junts	35	674.896	21,4	32	645.061	22,76	34	948.233	21,66
				AC	2	118.302	3,8						
Total PP+VOX +Ciudadanos	19,5	128.766	-681.783	PP	15	342.584	10,9	3	109.067	3,85	4	185.670	4,24
				VOX	11	248.554	7,9	11	217.883	7,69			
				Ciudadanos	0	22.481	0,7	6	157.903	5,57	36	1.109.732	25,35
				Vot nul + blanc		62.197	1,96		24.021	0,84		35.523	0,81

D’altre costat, els percentatges sumats dels dos partits filofeixistes (AC y VOX) atenyen l’ 11,2 %, un pes semblant a la mitjana de VOX en la resta de l’Estat Espanyol (12,40 % en 2023).

6 – Comuns-Sumar-Podem. Continua el procés general de pèrdua de vots i pes, quedant en el 5,8 % i molt centrat en l’àrea metropolitana de Barcelona. La seua crisi forma part de la crisi general de Podem, darrere d’haver esdevingut la crossa dels governs socialdemòcrates de Pedro Sánchez.

La suma dels vots de Comuns amb els de la CUP no ateny ni tan sols el 10 % i romà 5 punts per sota dels resultats dels partits equivalents en les eleccions generals espanyoles de 2023 (Sumar+Bildu+BNG+CUP hi varen obtenir el 14,7%).

7 – PSC-PSOE. El partit tradicional de la classe obrera catalana continua collint els seus vots fonamentalment en les àrees metropolitanes i industrials. Hi ha arribat al 27,7%. Feia 20 anys que no arribava a un resultat semblant. La seua recuperació, sens dubte, no es deu a mèrits propis, car sempre manté un perfil molt baix, alineat amb el PSOE de Madrid. S’ha vist impulsat al primer lloc, afavorit pel profund desencís amb els partits del procés independentista i per la llei d’amnistia (encara no proclamada) del govern Sanchez, adreçada a “tranquil·litzar” els ànims i concloure l’adreçament del nacionalisme burgés català dins l’estat monàrquic. Malgrat tot, no ha obtingut suficients diputats per a governar i és possible que, davant la impossibilitat de formar govern, es repetisquen les eleccions en l’octubre de 2024.

8- En resum, i com explicàvem abans de les eleccions, la situació política creada continua essent un atzucac sense eixida per a totes les classes:

- la burgesia catalana queda amorrada a la Generalitat borbònica i alleujada amb la llei d'amnistia. Tota la fanfarroneria i xerrameca del procés bandejada de nou als dies de festa. Les masses (sobre tot petit-burgeses) que en el seu moment es mobilitzaren i il·lusionaren per

la República Catalana, trigaran molt de temps en oblidar-se de l'enganyifa.

- No per això, però, la qüestió nacional es quedarà en segon pla. El govern espanyol actual no ataca obertament els drets nacionals catalans (de moment), però això pot canviar per moltes raons, sobretot si passa a mans del PP. I ben segur que no serà el PSC-PSOE qui defensarà aquests drets.

- En Catalunya, com en la resta dels Països Catalans, Euskadi, Galícia o Canàries, només hi ha una sortida: la construcció d'un partit de la classe obrera que s'orienti pels seus propis interessos de classe enfront de la burgesia local i estatal. Un partit que defensi alhora el trencament de l'estat monàrquic i el dret de tots els pobles de l'Estat Espanyol a decidir per si mateixos llur destí i llurs relacions amb la resta de pobles de la península i d'Europa.

PICA ACÍ PER SABER MÉS DE NOSALTRES:

Primer de Maig de 2024:

Contra el deteriorament de les nostres condicions de vida,
contra l'onada reaccionària,

contra l'escalada militarista i les guerres imperialistes,

organització i solidaritat obrera internacional !

IKC 1 de maig de 2024

En aquest Primer de Maig, jornada internacionalista de la classe obrera mundial, les treballadores i treballadors tenim més raons que mai per a organitzar-nos: cal enfrontar el conjunt de problemes que amenacen greument les nostres condicions de vida actual a més del nostre futur i el de les generacions següents.

Al País Valencià, com arreu l'Estat, la precarietat laboral, l'atur, habitatge inaccessible, la degradació de la sanitat i educació públiques són el pa de cada dia. I tot s'agreuja encara més per l'acció d'un govern autonòmic entregat a Vox, que vol precipitar-nos a situacions que recorden l'època del nacional-catolicisme franquista. Entre *corrida* i *corrida de toros*, homenatges a alcaldesses corruptes i tornada als negocis tèrbols a costa de les arques públiques, la política reaccionària PP-Vox posa seriosament en qüestió els drets de les dones i les persones migrants, l'ús i l'ensenyament en la nostra llengua -el català- i, fins i tot, les escasses mesures de protecció del medi ambient del govern anterior.

A l'Estat Espanyol, l'actual govern PSOE-Sumar, com l'anterior PSOE-Podemos-PCE, ni ha resolt cap problema important dels que ens aclaparen als treballadors, ni per ser tan comprensiu i generós amb

els interessos del capital ha aconseguit amansar les feres ultra-reaccionàries. Més aviat al contrari. Pedro Sánchez, com Lula en Brasil o Costa en Portugal (o com Pablo Iglesias, Irene Montero, Ximo Puig, Mònica Oltra o els dirigents independentistes catalans) està sent objecte d'una brutal campanya mediàtica de mentides, muntatges policials i lawfare, dirigida per les forces més negres i corruptes de l'estat i abanderada pel binomi inseparable PP-VOX.

La història demostra que la activitat de la caverna no pot contrarestar-se de manera efectiva des de governs o parlaments

La història demostra que l'activitat de la caverna reaccionària o obertament feixista no pot contrarestar-se de manera efectiva des de governs o parlaments, perquè és finançada per un sector important de la burgesia i arrelada en el més profund dels aparells de l'estat: la policia, l'exèrcit, els jutges. Només organitzant-nos com a classe i organitzant l'autodefensa de les nostres posicions i interessos podem parar-la i obligar-la a retrocedir abans que s'apodere dels carrers, del govern i de la societat. Contra el feixisme només serveix la lluita conscient i organitzada de classe.

Al món, la situació ve determinada per una economia capitalista de creixement molt dèbil, malgrat l'escalada militarista que ha dopat tota la indústria relacionada amb l'armament i la guerra. Això és la base de

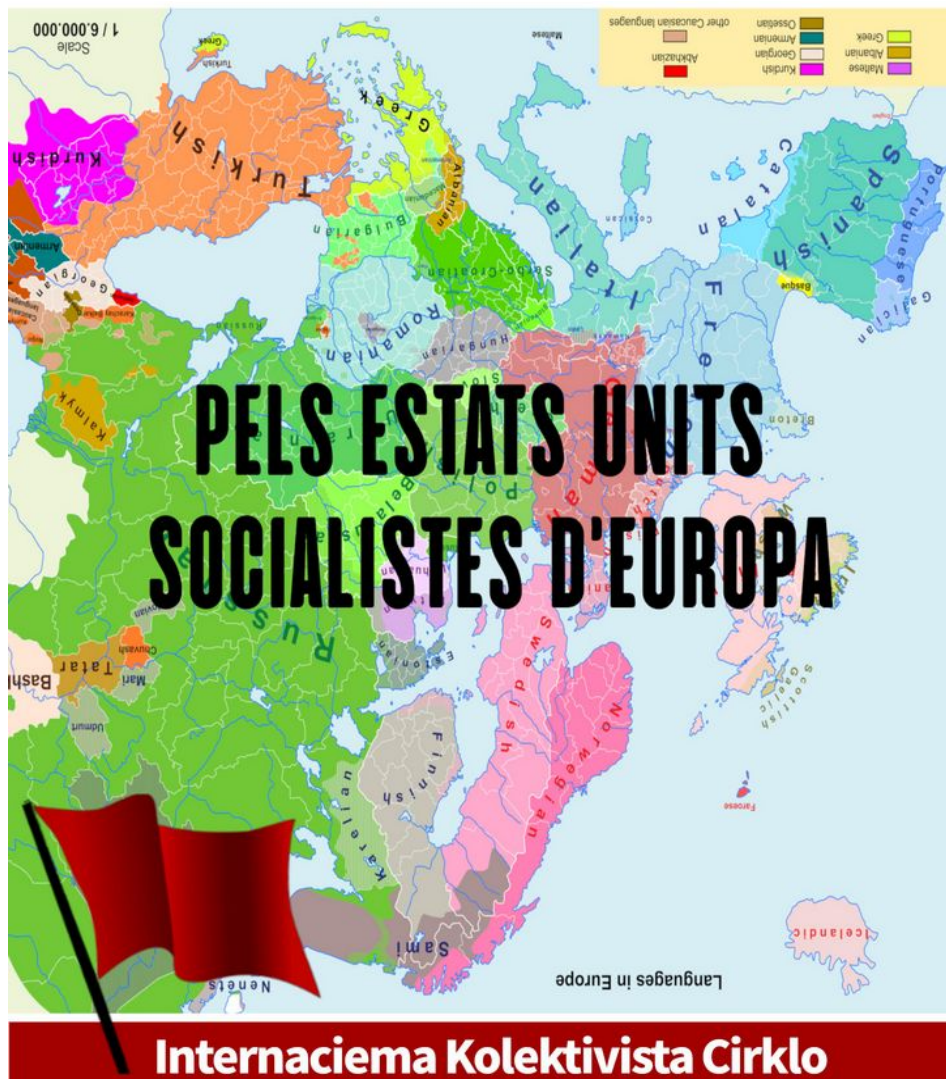
l'agreuament de les contradiccions entre els diferents països imperialistes que competeixen per repartir-se el pastís dels beneficis minvants. L'eix fonamental es situa en la rivalitat EEUU-Xina. Els governs dels més poderosos estats europeus (entre altres el Reino de España) reforcen l'OTAN, el bloc militar dels Estats Units en el continent. També Japó, Canadà i Austràlia tanquen files amb ells. Al voltant de la Xina, Rússia i els seus satèl·lits conformen el seu propi bloc. Uns i altres desvien cap a les despeses militars quantitats immenses de diners, provoquen guerres localitzades i desenvolupen campanyes mediàtiques per preparar les poblacions per la guerra. De tot açò, les classes treballadores de tots els països només poden esperar més misèria i patiments, més destrucció ecològica i més barbàrie política i social.

El sistema capitalista és tan incapaç de conciliar els interessos econòmics dels diversos imperialismes com

de planificar l'ús dels recursos naturals i revertir la crisi ecològica. Cal que el món canvie de base i siga dirigit per principis racionals i col·lectius per compte del guany mercantil per a les minories propietàries dels mitjans de producció. Aquesta situació no pot durar més, la humanitat no pot suportar-ho.

És urgent lluitar en l'àmbit local, estatal i mundial contra el capitalisme. I és urgent construir l'instrument per a fer-ho: partits obrers revolucionaris conformant una internacional revolucionària, per a dirigir eixa lluita. Cada moviment ha d'enfocar-se a la presa del poder per la classe treballadora, cap al socialisme, on els treballadors, organitzats democràticament en consell obrers, puguen construir una societat humana racional i compatible amb les limitacions del planeta.

UNEIX-TE AMB NOSALTRES, LLUITA PEL FUTUR

Lluita sindical

No a l'ERO ni a l'ERTO en Ford València

IKC 2 de juliol de 2024

La direcció de Ford Espanya ha presentat al Comitè d'empresa un nou ERO, el quart des de 2018, per a reduir la seua plantilla en 1.622 operaris. Actualment, l'empresa té 4.700 treballadors i treballadores, per la qual cosa la reducció anunciada serà d'un 34,7%.

«És preocupant aquesta dinàmica de Ford que consisteix a explotar al màxim als treballadors en les seues cadenes de muntatge, augmentant els ritmes de treball, i exigint al govern autonòmic i estatal ajudes econòmiques per a cobrir una bona part del cost dels acomiadaments. També cal tindre en compte que, sent greu la pèrdua gradual d'ocupació directa a la fàbrica de Ford, ho és molt més en les contractes i en les empreses auxiliars del Parc Industrial d'Almussafes on les nòmines i les indemnitzacions pels acomiadaments són molt més baixes. Quant a l'estratègia del sindicat majoritari en el Comitè de Ford cal dir que ofereix molt poques novetats a la seua trajectòria habitual: assegurar que defensarà l'ocupació i després pactar amb la direcció les retallades lleugerament modificades. Amb aquestes polítiques d'UGT s'han anat sacrificant drets com el servei de menjadors, plusos per als nous empleats (antiguitat i altres) o fixant una doble escala salarial mitjançant la qual les noves contractacions per fer el mateix treball que el personal veterà cobren dos graus retributius menys. ». (Comunicat CGT, 18 de juny de 2024)

La direcció d'UGT, com si fora el patró, ha fet seu «l'enorme problema de resoldre l'excedent de personal» i treballa mà a mà amb el govern perquè els diners públics finance (de nou) un EROTO de tres anys i jubilacions anticipades, amb un cost que ja es calcula en uns 100 milions d'euros.

«Les solucions a l'enorme problema de resoldre l'excedent de personal, xifrat en 1.622 persones comencen a albirar-se, i ens trobem més prop de què siguen una realitat», va expressar la representant sindical UGT, majoritària en el comitè d'empresa. (L'Espanyol, 27 de juny de 2024)

En data de 2 de juliol, l'«oferta» de l'empresa consisteix en prejubilacions a 55 anys, «només» **626 acomiadaments!** i un EROTO temporal.

L'oferta, segons ha explicat el president del comitè d'empresa i líder d'UGT en la planta, Carlos Faubel, "és molt bona", encara que no és la desitjada pel seu sindicat perquè es puga tancar un acord. A través d'un comunicat, la pròpia central ha destacat que són "condicions molt aproximades a les pactades amb anterioritat" (Levante-EMV, 2 de juliol de 2024).

Tot això està fent-se sense reunir mai la plantilla en assemblees generals sobiranes, sense donar opció als treballadors a decidir com enfrontar el nou atac de la multinacional Ford, ni a iniciar la lluita per la defensa dels llocs de treball.

De fet, l'única possibilitat de neutralitzar la traïció dels buròcrates que controlen la majoria en el comitè d'empresa és tornar a les assemblees generals decisòries i imposar la negociació directa mitjançant delegats elegits en elles i revocables en tot moment.

Ni un treballador ni treballadora menys.

Pel repartiment del treball sense disminució de salari.

Lluita sindical

Condemna a les sis sindicalistes de La Suiza

En aplicació de la superreaccionària reforma del Codi Penal de Rajoy, que els governs de Pedro Sánchez no han volgut derogar, el Tribunal Suprem ratifica la condemna a tres anys i mig de presó contra les sis sindicalistes de La Suiza, que lluitaven per cobrar les hores extres i les vacances

«La història del conflicte entre CNT Xixón i La Suiza arranca en 2017 quan una persona, llavors empleada d'aquesta pastisseria, acudeix al sindicat a exposar el seu cas: l'empresa li deu hores extres i vacances. El sindicat intenta negociar amb l'empresari, però davant el seu entossudiment el sindicat inicia la seua habitual campanya de denúncia. El propietari de La Suiza comença llavors a interposar denúncies i el juny de 2021 el controvertit jutge Lino Rubio Mayo condemna a cinc dones i a un home a tres anys i mig de presó i a pagar una indemnització de més de 150.000 euros.

Manifestar-se al carrer, repartir fulls volants i compartir consignes amb un megàfon, fets que es poden circumscriure al desenvolupament d'una normal i habitual acció sindical, acaben sent reprimides pel Jutjat penal xixonés amb l'argument que la pastisseria va acabar tancant per la inferència d'aquestes protestes, alguna cosa que primer l'Audiència Provincial i ara el Tribunal Suprem avalen.» (Comunicat CNT de 24 de juny de 2024)

Per la llibertat d'acció sindical, per la derogació de tota la legislació que la criminalitza, per la llibertat de tots els sindicalistes empresonats.

Aquests haurien de ser objectius immediats de totes les organitzacions obreres en un sol bloc, per compte d'estar defenent-se per separat contra la repressió dels patrons i el seu estat.

ATAQUE AL SINDICALISMO

**EL TRIBUNAL SUPREMO RECHAZA
EL RECURSO DE CNT Y CONDENA
A PRISION A LAS SEIS
SINDICALISTAS DE LA SUIZA**

HACER SINDICALISMO NO ES DELITO

ORGANIZA LA RESPUESTA | TODAS A LAS CALLES

El que volen els comunistes internacionalistes

CoReP 1 de maig de 2024

Palestina

En Palestina, l'estat colonial israelià continua la seua campanya de genocidi de més de 2 milions de palestins presoners en la Franja de Gaza. Continuen la colonització, els assassinats i els empresonaments a la Cisjordània ocupada.

Totes les potències imperialistes reclamen hui hipòcritament un alto el foc. Però els Estats Units, Alemanya, Gran Bretanya, França i Itàlia han aprovat l'ofensiva militar israeliana i continuen entregant armes i municions a Israel. No són ells els qui detindran la massacre. Només el proletariat pot organitzar, en fàbriques, ports i aeroports, un boicot eficaç als lliuraments d'armes i municions essencials per a Netanyahu. Això és el que demanen els sindicats palestins. Imperialistes i reformistes de totes les tendències afirmen que la solució resideix en la creació d'un estat palestí al costat de l'estat d'Israel. Però

precisament van ser els Acords d'Oslo els que han portat a la situació actual amb, d'una banda, la capitulació de l'OLP reduïda a servir com a policia auxiliar d'Israel en retalls de territori i, per una altra, un estat sionista totpoderós que multiplica les colonitzacions. El sionisme implica opressió, expulsions i violència constant contra els palestins.

No hi haurà pau en Palestina sense el desmantellament de l'estat sionista, sense la lluita per una Palestina democràtica, multiètnica, bilingüe, laica i socialista. Pel govern obrer i camperol en Palestina! Per una federació socialista d'Orient Mitjà. Aquesta és la perspectiva tant per al

proletariat palestí com per al proletariat jueu, que ha de trencar amb el sionisme. Aquesta és la lluita dels comunistes internacionalistes!

Ucraïna

A Ucraïna, Rússia està lliurant una guerra d'invasió imperialista. Però encara no és una guerra inter-imperialista. Els imperialismes occidentals subministren armes a Ucraïna, però, de moment, van amb compte de no intervindre directament contra l'imperialisme rus. Donen suport a Ucraïna com la corda al penjat, mentre, amb l'ajuda del govern de Zelensky, s'apoderen de les millors terres, fan grans negocis amb les privatitzacions, monopolitzen el seu comerç exterior de cereals i organitzen conferències internacionals per a repartir-se els negocis de la futura "reconstrucció". Una part de la burgesia estatunidenca, agrupada darrere de Trump i el

Partit Republicà, considera ara fins i tot que a l'imperialisme estatunidenc li aniria millor concentrant tots els seus esforços contra el seu principal enemic, la Xina, en lloc de continuar fent costat a Ucraïna.

A Ucraïna li resulta cada vegada més difícil resistir la pressió de l'exèrcit rus. El govern de Zelensky condueix la guerra amb els mètodes de la burgesia compradora, mesclant ideologia xovinista, especulació, privilegis, restriccions a les llibertats democràtiques i pressions de tota mena sobre el proletariat, amb la submissió i venda del país als interessos econòmics i estratègics de

l'imperialisme estatunidenc, alemany, britànic, francès... Aquesta política desmoralitza les masses treballadores, que són el pilar del front, i ofega l'entusiasme dels joves per unir-se a la defensa. Llibertats democràtiques, soldats inclosos, derogació de la legislació antiobrera de Zelensky, reversió de les privatitzacions sota el control dels treballadors i camperols pobres! Formació militar, armament de treballadors i direcció de la guerra sota el control d'organitzacions obreres i camperoles! Respecte de les minories tàrtara, russa, bielorussa, moldava, romaní, jueva, hongaresa i romanesa a Ucraïna i en tots els estats de la regió! Retirada de les tropes russes d'Ucraïna! Retirada de les tropes americanes, britàniques, franceses, espanyoles, italianes... d'Europa Central! Dissolució de l'OTAN!

Els països imperialistes es preparen i preparen les seues poblacions per a la guerra

A tot el món, el creixement econòmic està alentint-se. Però la despesa militar augmenta. En 2022, va pujar als 2,24 bilions de dòlars. La rivalitat entre l'imperialisme estatunidenc i el xinès continua creixent. Als Estats Units, en 2023, la despesa militar va arribar als 860 mil milions de dòlars, mentre que la Xina torna a augmentar el seu pressupost militar per a 2024, el mateix que en 2023, en més d'un 7% fins arribar als 231 mil milions de dòlars. Els imperialismes europeus no es queden arrere, amb 480 mil milions en 2022, i continua augmentant. Les rivalitats interimperialistes s'aguditzen i cada burgesia enforteix el seu potencial militar, exalta el nacionalisme, reforça el proteccionisme i es prepara per a possibles enfrontaments.

En els últims mesos, no passa ni un dia sense que l'un o l'altre representant de govern explique als "seus ciutadans" que "el seu país" ha de preparar-se per a la guerra. Tothom tem la guerra i les seues conseqüències. No obstant això, totes les accions governamentals (despesa militar, canvis legals per a reintroduir el servici

La reacció avança a tot el món

Als països més desenvolupats, la burgesia ataca cada vegada més resoltament les conquestes socials anteriors. Es deterioren les condicions de vida del proletariat, de les altres grans capes de la societat, els camperols pobres, els treballadors autònoms, els estudiants, etc.. S'estan soscavant les llibertats

Del costat rus, Putin ha implementat una economia de guerra amb un augment del 70% de la despesa militar en 2024, en detriment de la població. El govern reforça la repressió interna mentre l'oposició a la guerra es manifesta en cada oportunitat, com recentment en el funeral de Navalny. El proletariat rus no té gens d'interés a enfrontar-se al seu veí ucraïnès. Pot detindre la guerra imperialista empresa per la burgesia russa a Ucraïna. Manca d'una organització revolucionària que recupere les consignes dels bolxevics de 1917 i que oriente la lluita contra Putin. Retirada de les tropes russes, devolució dels territoris conquistats a Ucraïna, dissolució de l'OTSC! Soldats del front, torneu les armes contra els vostres generals, imposeu la fi immediata de les hostilitats! Aquesta és la lluita dels comunistes internacionalistes!

militar obligatori, enfortiment de les aliances militars) es dirigeixen a preparar una confrontació a nivell militar.

Segons l'ONU, el 9,2% de la població mundial pateix fam crònica i més del 60% dels africans es veuran afectats per la inseguretad alimentària en 2022. El capitalisme és incapaç d'organitzar la producció agrícola mundial per a satisfer les necessitats de la població. Al contrari, a tot arreu dominen la cerca permanent del benefici privat, la competència, la producció anàrquica, l'especulació i el complet menyspreu per les condicions ambientals. La classe obrera, en prendre el poder, donarà a l'agricultura i a la indústria l'única missió de satisfer les necessitats humanes. Expropiant tant els grups industrials com els agroalimentaris, les grans explotacions com les grans distribuïdores i bancs, el govern obrer prendrà el control de l'economia, alliberada de la carrera pel benefici privat. Seran els mateixos productors els qui millor definiran tant les necessitats a satisfer com els mitjans a utilitzar. Aquesta és la lluita dels comunistes internacionalistes!

democràtiques, el dret de vaga, els drets de les dones, els drets de les minories sexuals i els drets dels immigrants. Els partits tradicionals de la burgesia, defensors oficials de la "democràcia", són cada vegada més xenòfobs i autoritaris. Ells mateixos obrin el camí als partits feixistes en secundar en va la seua escalada

nacionalista i xenòfoba. Els partits "reformistes", ja siga en el govern o en l'oposició, continuen compromesos amb la defensa de la seua pròpia burgesia. Als Estats Units, el DSA i el CPUSA s'alineen darrere del Partit Demòcrata, un partit imperialista. Sota un nom vell o nou, el reformisme continua traint i condueix a una derrota darrere l'altra, desmoralitzant el proletariat.

a A la seua ombra, els grups feixistes comencen a desfilar obertament, atacant activistes o reunions de treballadors. Demanar-li a l'estat burgès que, per favor,

A tot arreu, acabar amb la submissió a la classe dominant

La inflació rampant està devorant les monedes de nombrosos països més febles: Turquia, l'Argentina, Veneçuela, Zimbàbue, Sudan, l'Iran, el Pakistan, etc. Els governs d'aquests països estan traslladant tot el pes de la crisi a les masses. La burgesia, fins i tot als països dominats, ja no pot exercir un paper progressista. Sovint

prohibisca aquests grups feixistes és sembrar il·lusions, fent creure a la classe treballadora que la democràcia burgesa pot detindre l'ascens del feixisme. Però serà al contrari, quan haja esgotat totes les solucions, la democràcia burgesa es posarà al servei del feixisme, com l'ha demostrat la història a Itàlia, Alemanya i França. Hui dia és una necessitat vital constituir grups obrers d'autodefensa i serveis d'orde potents per a tancar el pas als grups feixistes. Cal construir partits obrers revolucionaris. Aquesta és la lluita dels comunistes internacionalistes!

L'Iran, el règim dels aiatollàs, implantat per la burgesia per a sufocar la revolució iraniana, continua oprimint les dones, els militants obrers, les minories nacionals i les minories sexuals. A Turquia, on més d'un terç de la població viu ara per sota el llindar de la pobresa, el règim d'Erdogan continua la persecució dels kurds. A l'Argentina, on més de la meitat de la població viu per sota el llindar de la pobresa, el govern de Milei està atacant directament la classe treballadora i el que queda de servicis públics.

Els treballadors no tenen res a esperar de les fraccions de la burgesia que es proclamen reformistes, liberals o democràtiques quan s'oposen als governs vigents, ni tampoc dels anomenats aiatollàs reformistes a l'Iran ni de les diverses varietats de peronistes a l'Argentina o kemalistes a Turquia. Perquè cap d'elles vol trencar amb el capitalisme. Les aliances electorals o governamentals entre els partits obrers i aquestes fraccions de la burgesia només condueixen a mantindre la dominació de la burgesia.

Les combinacions parlamentàries com ara les anomenades assemblees constituents només serveixen com una pantalla darrere de la qual la reacció es prepara silenciosament per a prendre el control, com ha ocorregut a Tunísia i Xile. Només la lluita independent de la classe obrera per la presa del poder és una perspectiva alliberadora. Només un govern obrer que expropie el capital podrà satisfer les immenses necessitats de les masses, garantir totes les llibertats democràtiques, inclosa la llibertat de les minories nacionals de constituir el seu propi estat si així ho desitgen, com els kurds actualment reprimits i desmembrats entre Turquia, l'Iran, Síria i l'Iraq. Aquesta és la lluita dels comunistes internacionalistes!

només veu la seua salvació en la més negra reacció. A

REVOLUCIÓN PERMANENTE

Los trabajadores no deben ser apartados de su línea de independencia proletaria por la hipocresía de la pequeña burguesía democrática. Su grito de guerra debe ser:

"¡La revolución permanente!". Engels-Marx, Circular a la L.C., 1850.

APOYO AL LLAMADO URGENTE
DE LOS SINDICATOS PALESTINOS

¡Solidaridad proletaria!
¡impidamos que las armas lleguen a los genocidas!

2023

COLECTIVO REVOLUCIÓN PERMANENTE

Mantindre el capitalisme és un perill mortal per a la humanitat

Les COP se succeeixen les unes a les altres i l'escalfament mundial continua inexorablement, igual que la major part de la contaminació i la degradació ambiental. L'any 2023 ha sigut el més calorós mai registrat en el món. La Convenció de les Nacions Unides de Lluita contra la Desertificació va estimar en 2022 que 2.300 milions de persones s'enfrontaven a estrés hídric, que el 75% de la població mundial es veuria afectada per sequeres d'ací a 2050 i que 700 milions de persones corrien el risc de ser desplaçades d'ací a 2040. És necessària que les emissions globals de CO₂ es reduïren en un 43% entre 2019 i 2030 i quedaren en zero en 2050, per a limitar l'escalfament mundial a 1,5 graus en 2100. No obstant això, les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle derivades de l'ús de combustibles

fòssils continuen augmentant. La COP 28 es va reunir al desembre passat a Dubai (Emirats Àrabs Units, que és el sisé major productor de petroli del món) amb 2.456 llobistes de combustibles fòssils degudament acreditats i un destacat president de la companyia petrolera nacional dels Emirats. Va decidir que tot seguiria com abans. Només la presa del poder per part de la classe obrera, particularment en els principals països imperialistes, pot detindre la marxa cap a la catàstrofe climàtica que s'anuncia cada vegada més clarament. Per a produir d'una altra manera, per a alliberar la investigació... cal acabar amb el mode de producció basat en el benefici privat i la competència. Aquesta és la lluita dels comunistes internacionalistes!

Construir una internacional obrera revolucionària

És possible posar fi a tot aquest sistema podrit si, més enllà de les fronteres, l'avantguarda dels treballadors es reagrupa en una internacional obrera revolucionària basada en el marxisme. En cada estat, la internacional ajudarà a construir un partit de tipus bolxevic per a expropiar el gran capital i destruir l'estat burgés, establint governs obrers basats en els consells.

Llavors, la classe obrera podrà prendre la iniciativa en les lluites contra l'explotació i l'opressió, per les llibertats democràtiques i el laïcisme, els drets de les nacions oprimides, per la igualtat de les dones i per la

defensa del medi ambient. Llavors, la classe obrera sabrà formar els seus consells i armar-se, expropiar el gran capital i destruir l'estat burgés, establir un govern obrer basat en els consells. La dictadura del proletariat obrirà el camí al socialisme-comunisme mundial desembarassat de l'estat, un mode de producció fonamentat en la igualtat i la solidaritat, on els treballadors gestionaran conscientment els recursos, la producció i la distribució en benefici de la humanitat actual i futura.

Uneix-te a la lluita dels comunistes internacionalistes!

**Collectiu Revolució Permanent
(Argentina, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)**

Internacional

Per la solidaritat de classe en defensa dels nostres germans i germanes palestins!

IKC 15 d' abril de 2024

Cal impedir la complicitat dels governs amb el genocidi sionista!

A la vista de tot el món, l'estat colonial d'Israel fa sis mesos que desenvolupa un autèntic genocidi contra la

recentment bombardejada World Central Kitchen. Tot serveix i tot val al govern d'Israel, disposat a matar de fam a qui no muira per bombes, per trets o per falta d'assistència sanitària.

població palestina de Gaza. Res es respecta en els bombardejos i atacs mortífers del seu exèrcit: infraestructures, habitatges, escoles, hospitals, els combois d'ajuda humanitària de l'ONU... ni tan sols les cues per al repartiment d'aliments entre la població famolenca i terroritzada. La decisió d'extermini arriba fins i tot al personal estranger d'ONG, com la

La solució final, desenvolupada per un estat que defensa el supremacisme jueu i la neteja ètnica, inclou els bombardejos i l'assetjament dels colons feixistes contra la població palestina de Cisjordània i contra els mateixos ciutadans palestins amb nacionalitat israeliana.

Tot s'està fent amb el suport i complicitat dels EUA i de la resta de les potències imperialistes occidentals, secundats per la majoria dels governs del món. Els uns i els altres manifesten - de cara a la galeria - tristesa i preocupació per la població civil i fins i tot arriben a sol·licitar humilment l'alto el foc humanitari, com qui

demana a la Mare de Déu que ploïa. Però tots, d'una manera o una altra, continuen proporcionant suport bèl·lic, armes, municions, combustible i informació, facilitant l'empresa genocida del seu aliat colonial sionista.

La hipocresia de l'actual govern espanyol (PSOE+Sumar) és especialment escandalosa. Plora llàgrimes de cocodril enfront de les càmeres de televisió, reconeix el genocidi i anuncia que, quan aquest acabe, "reconeixerà" un estat palestí que no és més que un conte de fades per a justificar l'existència d'Israel, la

colonització definitiva de Palestina i el sotmetiment i apartheid de la població no jueva. Sense comptar que la "solució dels dos estats" dels acords d'Oslo ha sigut descartada definitivament pel mateix estat d'Israel.

El govern espanyol no acusa d'"antisemitisme" als qui defensem la causa palestina enfront del sionisme racista, com fan altres governs europeus. El seu president, Pedro Sánchez, es lamenta els dies parells amb la mà en el cor, però manté tots els intercanvis mercantils i tota la col·laboració militar amb Israel. I encara més: com denuncia la CGT de Navantia, ha enviat dos vaixells militars espanyols -la fragata Méndez Núñez i el vaixell d'aprovisionament de combat Patiño - a participar en la flotilla que acompanya el portaavions estatunidenc Gerald R. Ford", en suport a la guerra d'Israel contra el poble palestí.

Les treballadores i treballadors no tenim per què acceptar aquesta complicitat del govern - i dels partits que el formen i secunden- amb l'ofensiva israeliana. Hem d'utilitzar els nostres propis mètodes per a exigir dels partits que diuen defensar els nostres interessos i de totes les organitzacions i sindicats obrers perquè formen un front obrer unit en defensa del poble palestí i se sumen a la campanya dels sindicats palestins, negant-se a la fabricació, venda i transport d'armes, a tota col·laboració militar directa o indirecta amb l'estat colonial israelià.

Retorn immediat dels vaixells espanyols de suport a la flota nord-americana al Mediterrani que protegeix la guerra genocida d'Israel!

Fi de tota mena de col·laboració militar directa o indirecta amb l'estat sionista!

Alto el foc immediatament! Retirada de les tropes de la Franja de Gaza i Cisjordània!

Alçament del tancament de Gaza per part d'Israel i Egipte! Obertura de les fronteres d'Egipte, la Unió Europea i els Estats Units als refugiats palestins!

Alliberament de tots els combatents de la causa palestina. Dret de retorn dels refugiats!

Restauració del finançament de la UNRWA!

Bloqueig del subministrament de combustible, armes, suport logístic, energia i tota classe d'intercanvi comercial amb Israel!

Retirada de les flotes imperialistes enviades a Orient Mitjà! Tancament de totes les bases militars imperialistes a la regió!

Contra l'estat colonial racista i teocràtic. Per una Palestina única, democràtica, multiètnica, bilingüe i laica!

Per un govern de treballadors i camperols en Palestina!

Per una federació Socialista d'Orient Mitjà.

Contra el Pacte Europeu sobre migració i asil

Contra la militarització de les fronteres

IKC 8 d'abril de 2024

Fa molt de temps ja que el Mediterrani és un immens cementeri d'éssers humans que fugen de les guerres i la misèria dels seus països d'origen. Cada any desapareixen milers de persones ofegades en les aigües, o moren abatudes en les fronteres militaritzades (Melilla, 24 de juny de 2022!) o deshidratades i famolenques en el camí cap a la cerca d'una terra on poder viure i treballar.

Ni les guerres ni la misèria de què fugen són fenòmens «naturals». Són producte de la destrucció econòmica, ecològica, i sovint militar, ocasionada pel capitalisme amb totes les seues ramificacions. De fet, moltes vegades, les responsables directes de eixa destrucció són grans empreses dels països on decideixen emigrar.

Però mentre el capital no té fronteres en els seus moviments de depredació i rapinya, als éssers humans que busquen guanyar-se la vida se'ls obliga a la migració clandestina. Màfies especialitzades en emigració i morts massives per la precarietat dels mitjans de transport són la conseqüència més immediata.

Si sobreviuen al viatge infernal i són interceptats per l'armada, la policia o la guàrdia civil, els espera l'internament en CIE's, que són autèntiques presons en condicions inhumanes, i l'expulsió forçada cap a tercers països on són tractats de manera brutal (per exemple, el Marroc transporta migrants als límits del desert i els abandona).

Els que aconsegueixen evitar-ho, són objecte de persecució policial permanent i passen per tot tipus de situacions inhumanes, que poden anar des de la dependència de tractants d'esclaus fins a la prostitució forçada. I sempre vivint en la precarietat laboral més absoluta.

En tota Europa, entre els partits de la burgesia, petita burgesia i alguns socialdemòcrates, estan estenent-se posicions descaradament xenòfobes i racistes, que es presenten com a populisme nacionalista. Aquestes

posicions culpabilitzen els migrants i les minories ètniques de tots els mals que pateixen els treballadors "nacionals". Intenten enfrontar-nos uns contra els altres i, sobre tot, busquen amagar que l'autèntic origen de les difícils condicions de vida de tota la classe obrera és el sistema capitalista, que no mira més que maximitzar el benefici dels propietaris dels medis de producció.

Però de la terra o estrangera, ací o arreu el món, la classe obrera és única. Som germans i germanes en l'explotació. La defensa dels drets de les persones

Contra la militarització assassina de les fronteres. Dissolució de l'Agència Europea de la Guàrdia de Fronteres i Costes (Frontex).

Per l'obertura de fronteres per a tots els treballadors, treballadores, joves en formació i les seues famílies

Per la derogació de la Llei d'Estrangeria. Pel tancament immediat de tots els CIE's.

Per la igualtat de drets socials, laborals, civils i polítics per a tots els treballadors i treballadores, migrants o no migrants.

Per acabar amb totes les guerres imperialistes i l'explotació capitalista.

migrants, les més desprotegides i sobreexplotades, és una obligació de totes les organitzacions que diuen defendre els treballadors.

Per això, cal unir-se en un sol bloc, ara que tots els governs de la Unió Europea – inclòs el del PSOE-SUMAR – han pactat militaritzar encara més les fronteres, multiplicar els CIE's i finançar massivament els governs dels països fronterers (Marroc, Turquia, Algèria, Mauritània...) perquè facen el treball més brut i inhumà.

De la terra o estrangera, una sola classe obrera!

La pàtria de la classe obrera són els treballadors i treballadores de tots els països del món!

Homenatge a Lenin en el centenari de la seua mort

Declaració dels drets del poble treballador i explotat

Preàmbul de la primera Constitució de la República dels Soviets de diputats obrers, soldats i camperols de Rússia (Juliol de 1918).

Redactada per V. I. Lenin. Publicada el 4 (17) de gener en Pravda nº 2 i en Izvestia del CEC nº 2. Rebutjada per l'Assemblea Constituent en la seua segona i darrera sessió del 6 (19) de gener. Assumida pel III Congrés de Soviets de tota Rússia de febrer de 1918 i inclosa com a preàmbul de la primera [Constitució Soviètica del 10 de juliol de 1918, proclamada pel V Congrés de Soviets de tota Rússia.](#)

[Extret d'Edicions Internacionals Sedov en La Constitució de la Revolució Russa i els seus complements jurídics, 1917-1921 (decrets revolucionaris et alii)]

CAPÍTOL I

1º Queda proclamada en Rússia la República dels Soviets de diputats obrers, soldats i camperols. Tot el poder, tant central com local, pertany als dits soviets.

2º La República Soviètica de Rússia s'institueix sobre la base de la unió lliure de nacions lliures, com a Federació de Repúbliques Soviètiques nacionals.

CAPÍTOL II

3º Havent-se proposat com a missió essencial abolir tota l'explotació de l'home per l'home, suprimir per complet la divisió de la societat en classes, sufocar de manera implacable la resistència dels explotadors, instaurar una organització socialista de la societat i fer triomfar el socialisme en tots els països, el IIIer Congrés dels Soviets de Diputats, obrers, soldats i camperols de Rússia decreta el següent:

a) Amb l'objectiu de realitzar la socialització de la terra, queda abolida la propietat privada de la terra i totes les propietats rústiques són declarades del domini públic i transferides sense indemnització a les masses treballadores, sobre la base d'igualtat en l'usdefruit de la terra.

b) Totes les aigües i boscs, sòl i subsol, que oferisquen interès públic, així com el material i ferraments, el ramat, les granges model i les explotacions agrícoles, són declarats bens públics.

c) Amb l'objectiu d'assegurar el poder dels treballadors sobre els explotadors, queden ratificats els decrets [Sobre el Control Obrer](#) i de [Creació del Consell Superior de l'Economia Nacional](#), com a primeres passes cap a la

transferència de les fàbriques, indústries, mines, ferrocarrils i altres mitjans de producció i transport, en plena propietat, a la República obrera i camperola dels Soviets.

d) El III Congrés dels Soviets de Rússia considera el decret dels Soviets relatiu a la cancel·lació de préstecs negociats pels governs del zar, de propietaris i de la burgesia, com al primer cop donat al capitalisme financer internacional i expressa l'esperança que el Poder dels Soviets avançarà resoltament en aquest camí fins a la victòria completa de la revolució obrera internacional contra el jou del capital.

e) El Congrés ratifica la nacionalització dels bancs en profit del Govern obrer i camperol com a una de les condicions de l'alliberament de les masses del jou del capital.

f) Amb l'objectiu de destruir totes les classes paràsites de la societat i per a organitzar el règim econòmic, ha estat instituït el treball obligatori per a tothom.

g) Per tal de garantir la plenitud del poder a favor de les classes treballadores i d'eliminar tota possibilitat de restabliment del poder dels explotadors, el Congrés decreta l'armament dels treballadors, la formació de l'Exèrcit Roig socialista dels obrers i camperols i el desarmament complet de les classes posseïdores.

CAPÍTOL III

4. Tot expressant la resolució inflexible d'arrabassar la humanitat de les urpes del capital financer i de l'imperialisme, que en la present guerra, la més criminal de totes, han cobert de sang la Terra, el III Congrés dels Soviets s'associa unànimement a la política seguida pel Poder dels Soviets sobre la denúncia dels tractats secrets, l'organització de la més ampla fraternització amb els obrers i camperols dels exèrcits en lluita en el moment actual i l'obtenció a qualsevol preu, mitjançant mesures revolucionàries, de la pau democràtica dels treballadors, sense annexions ni indemnitzacions, sobre la base de la llibertat dels pobles per a disposar d'ells mateixos.

5. Amb aquest mateix objectiu, el III Congrés dels Soviets insisteix en l'abandonament total de la política bàrbara de la civilització burgesa, que estableix la prosperitat dels explotadors, en alguns països predestinats, sobre la servitud de centenars de milions de treballadors, en les poblacions d'Àsia, de les colònies i, en general, dels petits països.

6. El III Congrés aprova la política del Soviet dels Comissaris del poble, proclamant la total independència de Finlàndia, la retirada, començada ja, de les tropes russes de Pèrsia, i reconeixent a Armènia la lliure disposició de si mateixa.

CAPÍTOL IV

7. El III Congrés dels Soviets dels Diputats obrers, soldats i camperols de tota Rússia valora que ara, en el moment de la lluita decisiva del proletariat contra els seus explotadors, no pot haver-hi cap lloc per a ells en qualsevol òrgan dels Soviets. El Poder deu pertànyer íntegrament i exclusivament a les masses treballadores i a llur representació autoritzada, els Soviets dels Diputats obrers, camperols i soldats.

8. Alhora, esforçant-se a crear una aliança efectivament lliure i voluntària i, per tant, més sòlida i més estreta, de les classes treballadores de totes les nacions de Rússia, el III Congrés dels Soviets es limita a establir els principis fonamentals de la Federació de les Repúbliques dels Soviets de Rússia, reservant als obrers i camperols de cada nació la facultat de prendre lliurement en llurs propis Congressos la decisió de fixar els principis i les bases fonamentals de llur participació en el Govern federal i en les altres institucions federatives dels Soviets.